

ordning af Strandingssvæsenet skulde finde Sted, at være ved den bestaaende Lovgivning derovre. Det vil jo erindres, at Amtmanden paa Bornholm har selv tidligere taget Ordet for at foretage den Forandring, her er Spørgsmaal om, har selv tidligere været stemt for Indførelsen af Forordning 28de December 1836 paa Bornholm, men har nu, efterat have hørt Amtsrådets Mening om Sagen og — som han udtaler — efter især vigtigt ogsaa at have indhentet Oplysninger andetsteds fra, faaet en saa stærk Evidens, om virkelig den almindelige Mening paa Den gaar i den Retning, at man ønsker denne Forandring, at han ikke kan tilraade den. Det vilde nu i og for sig ikke være det Afgjørende, at man muligvis derovre nødig vil have Forandring i disse Forhold, fordi det gamle Reglement hænger sammen med forskellige Interesser — det ligger nemlig sikkert bagved, at Ordningen efter det gamle Reglement hænger sammen med forskellige Interesser derovre — for mig til at holde derpaa indtil videre, naar ikke den Omstændighed kom til, at vi jo selv forberede en Forandring i vor Strandingssvæsen. Det er jo bekendt, at der for Dieblisset er nedsat en Kommission til at udarbejde en ny Sjø- og Handelslovbog. Ved Handelslovbogen er Arbejdet, saavidt mig bekendt, ikke synderlig vidt fremskredet, men derimod er det meget vidt fremskredet for Sølovens Vedkommende, idet den omtalte Kommission har tilendebragt trede Behandling af Søloven, saaledes at nu kun Affattelse af Motiver til den staar tilbage tilligemed den sidste Revision af Teksten, som der jo naturligvis kan blive Anledning til, naar Motiverne ere skrevne, idet man derigennem maaftte faar Anledning til anden Overveielse, og denne nye Sølov omhandler jo ogsaa Neglerne om Strandingssvæsenet. Derfor forekommer det mig, at det nu, da det kan forudses, at dette Arbejde vil fremskome i en nær Fremtid, ikke vil være rigtigt, naar det dog maa anses for ialtfald overmaade tvivlsomt, hvad Befolkningens Flertal paa Den selv ønsker, at foretage nogen Forandring i det gamle Reglement. Har det nu kunnet gaa med det siden 1785, maa det formentlig ogsaa kunne vedblive at gaa dermed de faa Aar, som der kan være Tale om, inden den nye Ordning for hele Landet kommer istand.

Forlagsstilleren (D a m): Jeg vil først udtale min Tilfredshed med, at den høitærede Minister har forkyndt, at der er Udsigt til en ny Sølov, som ogsaa vil omfatte Strandingssvæsenet, men den Omstændighed, at man gaar til at indordne det bornholmiske Strandingssvæsen under det almindelige, saaledes som Forholdene for dette nu ere givne, forekommer mig ikke paa nogen Maade at ville foregribe Fremtiden, saa at jeg ikke tror, at der i den Henseende kan være nogen Betænkelighed. Men Hensynet til, at man kan faae en

hel ny Lovgivning om hele dette Forhold, kunde naturligvis nok virke noget tilbage paa Ens Opfattelse, især hvis en saadan Reform var nogenlunde nær forestaaende, hvad vi dog ikke vide bestemt. Med Hensyn til den af Amtsrådet og Amtmanden afgivne Erklæring skal jeg tillade mig at udtale, at der siges kun kortelig i Amtsrådets Forhandlinger, at man for Tiden ikke har fundet Anledning til at ønske en ny Lov eller nogen Forandring med Hensyn til Bornholms Strandingssvæsen. Videre har jeg ikke fundet deri, og hvad de Interesser angaar, der fra forskjellige Sider skulde knytte sig til det nu Bestaaende, er der jo vistnok saadanne Interesser, thi Interesser ere jo knyttede til alle mulige Forhold her i Livet, men hvorledes disse Interesser ere i Enkeltheberne, om de nu for Tiden ere knyttede til Sagen paa en heldig eller ikke heldig Maade, foreligger jo ikke her til Omtale, og jeg skal da ogsaa foreløbig lade det ligge. Naar der spørges, hvorvidt Stemningen paa Bornholm er for den af mig foreslaaede Lov, kan jeg, forsaavidt som man da vil søge noget fuldstændig Sikker og Afgjørende deri, ikke hævde Andet, end at der for det høie Thing er fremkommet et Andragende gaende i denne Retning, som var forsynet med 441 Underkrifter. Det er jo ikke noget saa særdeles stort Antal, men heller ikke saa ganske ringe i Forhold til en saa lille Landsdel som Bornholm, og jeg skal dertil ogsaa sige den Bemærkning, at der ikke er fremkommet noget Modandragende, men at Modstanden væsentlig er fremgaaet, tør jeg nok sige, fra Embedsmændene og de Personer, som gennem Bestillinger ere kryttede til hele dette Strandingssvæsen. Det er forresten i og for sig forklarligt nok, at man, naar man saa at sige i det daglige Liv har levet sig ind i det Gamle og ikke føler nogen saa forstræffelig Ulempe derved, saa ikke er meget utilbøielig til at beholde det, fordi det er det Behageligste, det, man kender, det, man er fortrolig med, og det, hvormed der er forbundet mindre Uleilighed, end naar man skulde sætte sig ind i noget Nyt. Jeg skal imidlertid tillade mig at gjøre det høie Thing opmærksom paa, at den nuværende Forordning for Danmark forelaa til Behandling i 1836 dels i Viborg Stændersforsamling og dels i Roskilde Stændersforsamling, og navnlig i Roskilde Stændersforsamling, hvor Bornholm var repræsenteret ved sine Repræsentanter, blev der fra disses Side ikke gjort nogen som helst Bemærkning eller Indvending mod, at Loven ogsaa skulde gøres gjældende for Bornholm. I selve Lovteksten af Forordningen for Danmark af 1836 indholdes der ikke Noget om, at Forordningen ikke skulde gjælde for Bornholm, men der udkom samtidig med Forordningen en Kancelliskrivelse eller en kongelig Resolution, hvad det nu var, som kundgjorde, at foreløbig skulde Forordningen ikke gjælde for Bornholm. — Hermed skal jeg foreløbig standse, idet jeg